

Arnhem, 9 oktober 2022

Lieve Piekbelaster,

De laatste wespen vliegen hun wankelvlucht
klaar om sloom de dagen op te geven,
wij poffen zoete kastanjes, pulken bittere velletjes uit walnoothelften
en ontwijken eikels die op het fietspad regenen

's ochtends hangt de mist boven het poepveldje in Park Angerenstein
en wanneer het 's avonds schemert
hoor ik tomen ganzen in hun wintertrek overvliegen naar het zuiden

er zijn mensen die schande spreken van de overvloed aan kruidnoten
die in de schappen liggen ver voor intocht
nog zonder schoentjes voor de haard of radiatorelementen
om met een handje vol te vullen

maar mij stellen ze gerust, deze miniatuurkoekjes,
deze naar speculaaskruiden smakende zekerheidjes
in een steeds wankeler wereld

nu vrede niet langer vanzelfsprekend is
zocht ik in een onbewaakt moment
de leeftijdsgrens voor dienstplicht op
en het blijkt dat ik nog steeds oproepbaar ben
mocht mobilisatie worden afgekondigd

geen leuk vooruitzicht - al heb ik dat nog duizend keren liever
dan mijn kinderen op missie zien vertrekken

dus als die oorlog toch moet komen dan maar liever nu –
zo verdwaalde ik steeds dieper in mijn hoofd

dat overkomt me soms: dan gaat mijn verbeelding met me op de loop
geen slechte eigenschap voor een schrijver
maar voor het mens dat ik ook nog ben niet altijd even prettig

toch heb ik mijn manieren om aan mezelf, soms, te ontsnappen
om mijn denken te ontwijken, mijn pieker te ontlasten,

in de wankelvlucht bijvoorbeeld van de najaarswesp
het knerpen van boomvruchten, dampende poepveldjes,
de afscheidsroep van een ganzentroep

of in een kruidnoot, ja

het is dan wel geen madeleine en ik bij lange na geen Proust
maar het lekkernijtje leidt me wel naar een verloren tijd,
waarin de wereld weliswaar geen greintje veiliger was,
maar ik me van het gevaar stukken minder bewust

dus soms verstop ik me in tijdelijke onwetendheid
en stelt die onwetendheid mij tijdelijk gerust.